

ת"פ 56661/02/15 - מדינת ישראל נגד ש ג

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 56661-02-15 מדינת ישראל נ' ג
בפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ש ג

הנאשם

הכרעת דין

רקע

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום, האוחז שני אישומים, ומייחס לו שתי עבירות תקיפת בת זוג, לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 12.7.14, תקף הנאשם את אשתו ס (להלן: "המתלוננת"), בכך שהיכה בעורפה. בנסיבות אלה, החזיקה המתלוננת בסיר חמין חם, וכתוצאה ממעשה הנאשם נשפך חמין על ידה וגרם לה לסימן אדום (להלן: "האישום הראשון").

ביום 21.7.14, דחף הנאשם את המתלוננת ואחז בה בחוזקה (להלן: "האישום השני").

2. הנאשם כפר במיוחס לו, ולפיכך נשמעו הוכחות.

במהלך פרשת התביעה, העידו המתלוננת, כלתה ח (להלן: "ח"), ושני בניה מ (להלן: "מ") ופ (להלן: "פ"). בנוסף, הוגשה הודעת הנאשם.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו, וכן הוגשו מספר מסמכים, בהם צילום דף מיומנה של המתלוננת.

דין והכרעה

3. אין מחלקות בין הצדדים, כי אכן היה מגע בין הנאשם לבין המתלוננת בשני האירועים, ואולם בעוד

עמוד 1

המאשימה טענה כי מדובר בשני אירועי תקיפה, טענה ההגנה כי באישום הראשון מדובר בסטירה מצד הנאשם למתלוננת לאחר שזו בעטה ברגלו, ומהווה זוטי דברים, ואילו באישום השני מדובר בחיבוק ולא בתקיפה.

בנוסף, המאשימה טענה כי אין לקבל את צילום היומן, אשר נעשה תוך הפרת פרטיותה של המתלוננת ופגיעה בה. המאשימה עף עתרה להרשעת הנאשם בגין פגיעה בפרטיות המתלוננת.

4. ב"כ הנאשם מיקד חלק מטיעונו, במועד הגשת תלונת המתלוננת במשטרה, זאת בהקשר להליך גירושין בין השניים, כאשר המתלוננת התלוננה אך ביום 24.7.14 - שלושה ימים לאחר האירוע המאוחר, וכשבוועיים לאחר האירוע המוקדם. המתלוננת אישרה בעדותה בבית המשפט, כי הנאשם הגיש תביעת גירושין בסמוך לתלונתה (עמ' 12 ש- 34 - עמ' 13 ש- 1 לפרוט'). בנוסף, טענה כי התלוננה כיוון שהאירועים היו בנוכחות ילדיה, וכן פעלה בהגשת התלונה בהתאם להנחיית עורך דינה (עמ' 13 ש- 18-21 לפרוט').

טענה נוספת מצד ב"כ הנאשם, היתה כי מדובר במתלוננת היודעת לעמוד על שלה, ופעלה בניגוד לעמדת הנאשם הן לגבי שידוך ילדיהם והן לגבי עבודתה. המתלוננת אישרה, וכך אף עלה מעדויות נוספות בתיק, כי פעלה לא פעם בניגוד לעמדת הנאשם בסוגיות משמעותיות: המתלוננת ניהלה סלון כלות בביתם בניגוד לדעת הנאשם (עמ' 12 ש- 1-2 לפרוט'); המתלוננת שידכה את בתם ח בשידוך שנעשה בניגוד לדעת הנאשם (עמ' 12 ש- 3-8 לפרוט'). כפי שהבהירה המתלוננת: "**אני כן שאלתי באיזה שלב וראיתי שהוא כן מתנגד, אז הפסקתי לשאול אותו**" (עמ' 12 ש- 12 לפרוט'). יש לציין, כי ניתן היה להתרשם אף מעדות המתלוננת בבית המשפט, באופן בלתי אמצעי, כי אכן מדובר באישה חזקה. יחד עם זאת, גם אם יתקבל טיעון ההגנה כי המתלוננת התלוננה מתוך מניע מסוים, דוגמת מוטיבציה במסגרת הליך הגירושין, אין בכך לשלול את ההתרחשויות המתוארות בכתב האישום. בנוסף, לא ניתן לבטל את ההנמקות כי התלונה הוגשה בשל העובדה שהאירועים היו בנוכחות ילדיהם וכן כי המתלוננת הבינה שלא ניתן להציל את היחסים ביניהם (עמ' 13 ש- 19-20, עמ' 28 ש- 11-12 לפרוט').

הבחינה צריכה להתבצע תחילה במישור הראייתי, וככל שיתעוררו ספקות - ניתן יהיה לבחון את המוטיבציה לאמירת הדברים.

5. מספר עדים התייחסו לנסיבות ביצוע העבירה באישום הראשון. המתלוננת העידה כי במהלך סעודת שבת, נגשה אל המטבח להביא חמין, הנאשם הגיע אחריה והיכה אותה מאחור. המתלוננת לא ידעה לתאר את אופי המכה, אך העידה כי בזמן זה אחזה בסיר חמין אשר נשפך עליה כשניסתה להגן על עצמה (עמ' 6 ש- 22-24, עמ' 19 ש- 27, עמ' 20 ש- 13 לפרוט'). אציין כבר בשלב זה, כי המתלוננת השתדלה בעדותה לדייק את דבריה, כדוגמת עדותה שרק חשה את המכה, וכי איננה יודעת באיזה חלק מדויק של הגוף הוכתה (עמ' 6 ש- 22-26 לפרוט'), או עדותה לפיה לא היתה לה כוונה כתוצאה מהחמין אלא שרף בידה במשך מספר שעות, וכי איננה זוכרת אם היה לה סימן (עמ' 13 ש- 7-8 לפרוט'). הנאשם בעצמו, הודה כי סטר למתלוננת, אולם טען שעשה זאת בתגובה לכך שבעטה ברגלו כאשר פתח את דלת המקרר על מנת להוציא לעצמו אוכל, תוך שאמרה לו שאיננו מפרנס (ת/1 ש-

4-6, עמ' 37 ש- 1-4 לפרוט'). גרסה זו של הנאשם, לפיה המתלוננת היא שנקטה ראשונה באליומות כנגדו, תוך אמירה מסויימת, איננה עולה בקנה אחד עם עדויות אחרות: ח העידה, כי המתלוננת הלכה להביא את החמין, הנאשם הלך אחריה והתחיל לצעוק עליה שהיא מביישת אותו ולא עושה מה שהוא רוצה (עמ' 21 ש- 28-29 לפרוט'). ח לא הבחינה בתקיפה. מ העיד, כי הנאשם הוא שהלך אחרי המתלוננת למטבח, לא שמע את הוויכוח ביניהם, אך הבחין במתלוננת נדחפת אל המקרר (עמ' 25 ש- 14-16 לפרוט'). יצויין, גם לגבי עד זה, כי ניתן היה להתרשם ממהימנותו לאור החשיבות שייחס לדיוק דבריו, דוגמת העובדה שלא זכר האם ראה רק את התנועה של המתלוננת לאחר שהוכתה או גם את המכה (עמ' 26 ש- 20-21 לפרוט'). פ העיד כי הבחין בנאשם "**מרים ידיים כלפי אמא**" (עמ' 30 ש- 17 לפרוט'). גם פ הקפיד לציין שלא ראה את כל המתרחש, ואיננו זוכר את אופן המכה במדויק (עמ' 31 ש- 11, ש- 19 לפרוט').

הנאשם אף טען, כי סיר החמין היה על הפלטה, מרחק כמטר וחצי מהם, וכי לא היה לחמין כל קשר למגע ביניהם (עמ' 38 ש- 16-17 לפרוט'). עוד טען, שאף הוא לא התלכלך מהחמין (עמ' 55 ש- 1 לפרוט'). בניגוד לעדות זו של הנאשם, עדויות אחרות מחזקות את עדות המתלוננת לגבי סוגיה זו: ח ראתה סימן אדום על ידה של המתלוננת (עמ' 22 ש- 2 לפרוט'). מ ראה כי נדחפה אל המקרר עם סיר החמין, אשר היה בידיה (עמ' 25 ש- 16 לפרוט'), החמין נשפך על ידה ועל חולצתה של המתלוננת, ואף על חולצתו של הנאשם (עמ' 26 ש- 10-12 לפרוט'). באופן דומה העיד פ, כי חולצתה של המתלוננת הוכתמה מחמין (עמ' 30 ש- 15 לפרוט').

הנאשם העיד, כי "**עליתי לקומה הראשונה והם המשיכו בסעודה. ולאחר שהם סיימו אז הבן הגדול אמר לי אם כך שאני יכול לרדת ולהמשיך בענייני**" (עמ' 37 ש- 9-10 לפרוט'). עדות זו מצביעה, לכאורה, על המזג המתון של הנאשם, אולם עומדת בסתירה לעדויות האחרות, אשר נמצאו מהימנות עלי, כאמור, ולפיהן הילדים, הנכדים והמתלוננת, הם שעלו מיד לאחר התקיפה לקומה הראשונה, עד שהנאשם סיים לסעוד: ח העידה שהיא והילדים עלו למעלה, ואליהם הצטרפה המתלוננת, בבהלה (עמ' 22 ש- 15-17 לפרוט'). מ העיד כי ביקש בעצמו מהמתלוננת והילדים לעלות למעלה, הצטרף אליהם תוך שהנאשם נותר לאכול, עד שסיים ואמר להם שהם יכולים לרדת (עמ' 25 ש- 19-27 לפרוט'). הנאשם הסביר תחילה בבית המשפט כי עלה לקומה השניה על מנת שהרוחות ירגעו (עמ' 56 ש- 10 לפרוט'), אולם לאחר שעומת על ידי בית המשפט עם העדויות האחרות, אישר כי בני המשפחה הם שעלו תחילה לקומה השניה עד שהנאשם בעצמו סיים לאכול (עמ' 57 ש- 12-20 לפרוט').

יודגש, כי לא מצאתי שמערכת היחסים בין הנאשם לבניו השפיעה על אופן עדותם או תוכן העדות. כאמור לעיל, עדי התביעה נזהרו שלא להפריז בדבריהם ולדייק, ככל הניתן, בתיאור המעשה. באופן דומה, לאור כל העדויות, לרבות הודאת הנאשם, אני מוצא כי ההבדל לגבי אופן עמידתה של המתלוננת במטבח בעת המכה, אשר השתנה מעט בין העדים השונים, אינו פוגם בעצמת הראיות.

6. לגבי האישום השני, העידה המתלוננת כי לאחר חצות, הנאשם ביקש ממנה כסף שניתן לה לפני כן, ומשסירבה - דחף אותה וקילל אותה. בתם בת ה-10 התעוררה כתוצאה מכך, ואמרה לנאשם לעזוב את המתלוננת (עמ' 7 ש- 9-12 לפרוט'). במהלך חקירתה הנגדית, אישרה המתלוננת כי הנאשם ביקש שתחזיר את הכסף לאחר שסירבה לקיים איתו יחסי אישות (עמ' 18 ש- 33-34). אינני רואה בכך סתירה

כלשהי לגבי תחילת עדותה של המתלוננת, כיוון שאין בחלק שהחסירה משום פרט מהותי או פרט העומד בסתירה לכך שהנאשם אכן דחף אותה לאחר שסירבה להשיב לו כסף. העובדה שהמתלוננת לא הכחישה כי דרישת הנאשם להשיב כסף היתה לאחר שסירבה לקיים יחסי אישות, מחזקת את מהימנותה, באשר לא שללה את גרסתו על אף שמדובר בגרסתו למול גרסתה.

הנאשם בעצמו לא כפר בכך שהיה מגע בינו לבין המתלוננת באירוע זה, אך טען כי ניסה "**לשדל אותה בחיבוק**" לקיים יחסי אישות (עמ' 38 ש- 2 לפרוט'). עוד טען כי לא היה כל ויכוח על כסף (עמ' 65 ש- 3 לפרוט'), אולם בהמשך חקירתו הנגדית אמר הנאשם כי איננו זוכר אם רצה שהמתלוננת תחזיר לו כסף שנתן לה (עמ' 65 ש- 11-12 לפרוט').

על מנת לחזק את העובדה שהיה מדובר ב"**מגע של חיבה**" בלבד (עמ' 65 ש- 24 לפרוט'), ולא אירוע אלימות מלווה בקללות, כפי שהעידה המתלוננת, טען הנאשם כי בתם בת העשר כלל לא ישנה בעת שיצאה מחדרה, מבוהלת, וביקשה ממנו שיניח למתלוננת (עמ' 38 ש- 4-5, עמ' 64 ש- 16-24 לפרוט'). הנאשם הסביר את בהלת הבת בכך שאיננה מורגלת לראות מגע אינטימי בין ההורים (עמ' 66 ש- 5-6 לפרוט'). לעומת זאת, בעת חקירתו במשטרה, ציין הנאשם כי "**ביתי בת ה 10 התעוררה**" (ת/1 ש- 14). גרסה זו, לפיה הבת התעוררה לשמע הקללות והאלימות, ונבהלה ממה שראתה, מתיישבת עם גרסת המתלוננת ועם ההגיון והשכל הישר.

בנוסף, יש לתת משקל למהימנות המתלוננת, כפי שבאה לידי ביטוי בכל המפורט לגבי האישום הראשון, זאת אף לגבי גרסתה אשר לאישום השני.

7. במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת, הציג לה ב"כ הנאשם צילום דף מתוך יומנה, על מנת להצביע על כך שכתבה כי "הרביצה" לנאשם. לאחר שהמתלוננת הבהירה שמדובר בדברים שכתבה לעצמה ואיננה מבינה כיצד "הגיעו למישהו" (עמ' 10 ש- 28 לפרוט'), טענה המאשימה כי מדובר בחשד לביצוע עבירה של פגיעה בפרטיות ועתרה שלא לקבל מסמך זה. ב"כ הנאשם טען, מנגד, כי מדובר במסמך שהיה נגיש לבני הבית.

בהתבסס על עדות המתלוננת, ומידת אמינותה כפי שנקבעה לעיל, יש להתייחס אף לעדותה לגבי היומן. דברים אלה מתיישבים לחלוטין עם סוג הדברים שנכתבו, עם דרך הכתיבה ואופי היומן האמור. ניתן להתרשם מהדף שהוגש לבית המשפט (נ/1), כי המתלוננת כתבה ביומן זה דברים אישיים ביותר וחוויות רגשיות, כמוסות, אותן חולקים עם הדף הכתוב. על מצע זה, דברי המתלוננת כי מדובר בדברים שנכתבו לעיניה בלבד, ש"**אף אחד לא אמור לראות אותו**" (עמ' 21 ש- 3 לפרוט'), מקובלים עלי לחלוטין. גרסת הנאשם, כי היתה לו "גישה חופשית" ליומן, וכי המתלוננת נתנה לו לעיין בו לעיתים קרובות (עמ' 41 ש- 20-21 לפרוט'), איננה מתיישבת עם אופי הדברים שנכתבו על ידי המתלוננת בדף שהוגש לבית המשפט, ובו אמירות קשות כנגד הנאשם. לפיכך, אני פוסל את צילום דף היומן כראיה בתיק, זאת בהתאם לסעיף 32 לחוק הגנת הפרטיות, שכן לנאשם לא עומדת אחת ההגנות הקבועות בחוק זה. אף לגופו של ענין, אינני מוצא כי קיים טעם מיוחד להתיר את השימוש בראיה זו, כאשר הסברה של המתלוננת כי יתכן ונקטה באלימות לשם הגנה עצמית - מקובל עלי (עמ' 21 ש- 6 לפרוט'). ראו עוד את עדות ח לגבי התנהלות הנאשם כלפי המתלוננת בעמ' 22 ש- 20 לפרוט', וכן את עדות פ בעמ' 30 ש- 29 לפרוט').

לגבי עתירת המאשימה להרשעת הנאשם בעבירה של פגיעה בפרטיות, מדובר בסמכות אותה רשאי בית המשפט להפעיל במקרים המתאימים. במקרה הנדון, כאשר האירוע עוסק באליומות כנגד בת זוג, וכן סוגיית הפגיעה בפרטיות לא נחקרה לעומק, לרבות לא הוצגו ראיות כגון מיקום היומן ונגישותו, אני מוצא כי אין מדובר באחד המקרים בהם יש להרשיע את הנאשם בעבירה שהתגלתה במהלך ניהול התיק.

8. ב"כ הנאשם טען, כי המקרים המיוחסים לנאשם עולים בגדר זוטי דברים. המעשים בהם הורשע הנאשם, נעשו בסמיכות של כעשרה ימים זה מזה, ונושאים אופי דומה של אליומות כנגד בת זוג. אין מדובר בפרץ אליומות חד פעמי. בנוסף, יש להתייחס לעוצמת התקיפה באישום הראשון, אשר גרמה למתלוננת לזוז ממקומה. מעשי אליומות אלה בוצעו כנגד בת זוג, תופעה נרחבת אשר המחוקק ראה לנכון להחמיר בענישה בגינה וכן בתי המשפט קבעו כי חלקם במלחמה בתופעה זו הינו בדרך של התייחסות מחמירה לעבירות אלה. לפיכך, אני קובע כי המעשים בנסיבותיהם וכן האינטרס הציבורי, אינם מאפשרים את קבלת טענת זוטי הדברים.

סוף דבר

אני מוצא את הנאשם אשם ומרשיעו בשתי עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ניתנה היום, י"ט אלול תשע"ו, 22 ספטמבר 2016, במעמד הצדדים.